

Cảm nghĩ về bức thư của Ông N.K.Viện:

VẤN TRÁNH NÉ VẤN ĐỀ CHÍNH

TÔN THẤT THIÊN

Tiếp theo kiến nghị của Đại Tá Bùi Tín chỉ trích chính sách và lãnh đạo của Đảng Cộng Sản Việt Nam gây chấn động trong các giới người Việt trong và ngoài xứ, nay ta lại được thưởng thức một đòn ngoạo mục mới với bức thư của ông Nguyễn Khắc Viện gửi Nguyễn Hữu Thọ, chủ tịch Mặt Trận Tổ Quốc, ngày 6 tháng 1 vừa qua.

Hành động của ông Viện đáng được chúng ta hoan nghênh. Hoan nghênh vì nó xác nhận những gì mà chúng ta đã nói từ bao nhiêu năm. Sự xác nhận này cần thiết vì nó xuất phát từ một đảng viên cộng sản trung kiên. Cũng những sự thực đó, những xuất phát từ chúng ta, không được đánh đúng giá của nó vì dư luận, nhất là dư luận quốc tế, cho rằng vì ta chống đối cộng sản nên xuyên tạc sự thực để bôi nhọ họ.

Ông Viện đã xác nhận rằng "toàn bộ xã hội rối loạn, không thể nào phát triển được"; rằng tuy Đảng nắm hết quyền hành, bộ máy nhà nước "hoàn toàn bất lực", còn Đảng thì "thoái hoá"; rằng tại mỗi tỉnh, huyện, xã, bí thư ủy là một "lãnh chúa"; rằng nhân dân, cán bộ, đảng viên cơ sở "mất hết lòng tin"; rằng nếu không có thay đổi, đảng sẽ đi đến "một sự sụp đổ", và đất nước "sẽ bước vào những năm đen tối".

Ông Viên hiện ở Việt Nam. Ở trong xứ, trong tầm tay của Mai Chí Thọ, mà hành động như vậy cũng nhiều can đảm, vì trong tâm trạng vừa hốt hoảng vừa bức tức, ông chúa trùm công an khét tiếng phản động và ác ôn này có thể cho người 12 giờ đêm đến gõ cửa nhà ông bất cứ lúc nào, dù là đảng viên trung kiên. Hay Đảng có thể trục xuất ông ra khỏi Đảng và tước hết tất cả quyền lợi mà một đảng viên kỳ cựu và cao cấp được hưởng. Do đó, ta cũng nên khen ông Viên một tiếng.

Những khen xong thì ta phải nói ngay rằng có một vài điểm ta hoàn toàn không đồng ý và yêu cầu ông ta cần xét lại cho kỹ vì nó chứa đựng mâu thuẫn nội tại và rõ ràng biểu lộ ông ta vẫn còn thiếu can đảm và vẫn tránh né trong một lãnh vực then chốt.

Rõ ràng rằng ông Viên chấp nhận "kinh tế tư nhân" là "xu thế không thể cưỡng", và nghĩ rằng chế độ "tư sản hiện nay" không phải là chế độ phải lên án và phải tiêu diệt bằng mọi giá như cộng sản Việt Nam đã làm từ trước đến nay vì thật ra nó là chế độ "tư sản nhân dân". Phần khác ông chủ trương phải "đòi cho kỳ được" tự do báo chí, tự do tư tưởng, tự do lập hội "để tổ chức cuộc sống ngoài vòng ràng buộc" của bộ máy Nhà nước cai trị (hành chính, công an). Ông ta đề nghị "nhân dân phải dựng cho được một Mặt trận dân chủ nhân dân" làm "đối trọng" để bảo vệ công bằng xã hội, môi trường và hoà bình, và mặt trận ấy không chủ trương đấu tranh vũ trang.

Những chủ trương trên đây là bằng chứng một sự biến chuyển rất lớn về tư tưởng và lập trường của ông Viên, hay nói cho đúng hơn, một sự xoay chuyển của tư tưởng và lập trường của ông ta.

Ông Viện, như rất nhiều người biết, là một trong những người đã đóng góp rất nhiều và rất đặc lực vào công cuộc tuyên truyền cho chủ nghĩa, chế độ và chính sách của cộng sản Việt Nam, nhất là trong giới báo chí và trí thức ngoại quốc.

Có lẽ cũng vì còn vấn vương nhiều với cộng sản nên ông đã ngưng lại không đủ can đảm bước thêm một bước nữa để khỏi tự mâu thuẫn căn bản với mình. Ông vẫn còn ôm lấy những điều làm cho ông, trong thực tế, không khác gì những lãnh tụ ĐCSVN mà ông lên án nặng nề trong bức thư của ông. Ông vẫn ôm lấy "đảng ta", và muốn "đảng ta" chỉ thay người lãnh đạo và cải thiện tổ chức nhưng vẫn nắm quyền hành tuy dấu tay. Ông chủ trương "nhân dân phải đứng cho được một Mặt trận dân chủ nhân dân", nhưng ông vẫn muốn "đảng ta" biết tự cải tổ "để làm nòng cốt cho Mặt trận ấy". Đó là chủ trương trở lại trò bịp bợm của Hồ Chí Minh khi lập ra Mặt trận Việt Minh. Mặt trận này cũng là mặt trận "dân chủ nhân dân" nhưng trong đó, theo đúng nguyên tắc căn bản bôn-sê-vích/lê-ni-nít, cộng sản phải nắm bá quyền (hégémonie).

Chúng ta không biết vì vô tình hay cố ý, ông Viện không thấy rằng nguyên do căn bản của sự bế tắc hiện tại ở Việt Nam, cũng như ở tất cả những quốc gia khác áp dụng chủ nghĩa xã hội và đặc biệt là chế độ xã hội chủ nghĩa, không phải là chính sách không đúng, tổ chức không hay, lãnh đạo không giỏi, nhưng là lựa chọn hướng đi chiến lược sai lầm, cơ cấu xã hội không thích hợp cho thực trạng Việt Nam (điều mà Dương Thu Hương đã nêu ra rất mạch lạc). Do đó, dù có thay thế lãnh tụ, sửa đổi chính sách, cải biến tổ chức, mà vẫn tránh né vấn đề chính, là can đảm loại bỏ

chế độ cộng sản, thì toàn là công dã tràng.

Đều mà ông Viện phải sẵn sàng chấp nhận và đòi hỏi là cương quyết **đẹp bỏ chế độ cộng sản** và thay thế nó bằng một chế độ đem lại cho dân những bảo đảm dân chủ và kinh tế mà chính ông ta công nhận là cần thiết. Thật ra thì ông cũng đã đi đến khá sát chủ đích đó khi ông nói rằng một khi tư bản đã bị hạn chế hay Mặt trận dân chủ nhân dân đã đổi tính chất thì "gọi là chủ nghĩa tư bản hay xã hội chủ nghĩa không quan trọng nữa". Đều mà ông Viện, và nhiều người cộng sản khác, cần chấp nhận nếu họ thực tình muốn cứu xứ sở và dân tộc ra khỏi tình trạng bế tắc bi thảm hiện tại là **ra khỏi ĐCSVN** và gia nhập một đảng **Xã Hội Dân Chủ** hay **Dân Chủ Xã Hội** để những người cả hai "bên" có thể có mẫu số chung về chiến lược lẫn chiến thuật, và như vậy có thể ngồi lại với nhau, và tận tình hợp tác với nhau trong công cuộc vĩ đại cứu nước nhà ra khỏi bế tắc hiện nay trong một thời gian kỷ lục.

Những mục tiêu có thể tập hợp rất nhiều người cả hai "bên", có khả năng ,tâm huyết và minh mẫn hiện nay là: dân chủ đa nguyên, công bằng xã hội, tư hữu tư sản, kinh tế thị trường, phát triển kinh tế theo tiêu chuẩn khoa học của thời đại.

Ông Viện, và những người đồng cảnh như ông, phải có đủ can đảm gạt bỏ quan niệm "đảng ta" và ý đồ "nắm nòng cốt" các tổ chức khác, để **thành thực** hợp tác với những thành phần khác của dân tộc, coi họ là con người chiến lược thay vì công cụ sách lược của Đảng, thì mới thực hiện được những mục tiêu mới mà họ bắt đầu ý thức là cần thiết. Họ phải dứt khoát để phúc lợi của dân tộc và tương lai của xứ sở trên tham vọng quyền lực và lợi lộc của Đảng.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết trong việc dẹp bỏ chế độ cộng sản là dứt khoát và công khai từ bỏ chủ thuyết làm nền tảng cho chế độ này, n.l., chủ nghĩa Mác-Lê. Ông Viện và những người đồng đảng và đồng tình với ông, nếu thành thực với người khác, và nhất là với chính họ, phải có đủ can đảm không tránh né về việc này, và lên án những người còn tuyên bố rằng thuyết Mác-Lê là "trong sáng" và là "đỉnh cao của trí tuệ". Hơn nữa, họ phải nói lớn rằng ai còn tiếp tục hành động như vậy là sai lầm chiến lược rất lớn, và ai còn chủ trương tiếp tục thực hiện chủ thuyết đó ở Việt Nam là phạm một tội rất lớn đối với xứ sở và dân tộc.

Montreal

Tháng 3, năm 1991